

Sygn. akt II K 523/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 6 października 2015 roku sprawy **R. C.**

syna L. i E. z domu P. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2015 roku w W. woj. (...) kierowania motorowerem m-ki A. nr VIN (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (przebadany Alkometrem A.2.0 z wynikami 1,58 mg/l i 1,56 mg/l) będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdu mechanicznego orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt II K 781/14 z dnia 9 kwietnia 2014 roku i II K 395/11 z dnia 20 września 2011 roku oraz w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

- oskarżonego R. C. w zakresie zarzucanego mu czynu uznaje winnym tego, że w dniu 16 czerwca 2015 roku w W., powiatu Ł., województwa (...) prowadził na drodze publicznej motorower marki A. o nr VIN (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 20 września 2011 roku w sprawie IIK 395/11 i z dnia 9 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 781/14, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k.

w związku z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178 § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. C. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. w związku z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. C. świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 400 (czterystu) złotych, w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3 (art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).
8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 523/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2015 roku, o godzinie 19⁵⁰, pełniący służbę patrolową funkcjonariusze z Komisariatu Policji w S. sierżant M. K. i sierżant sztabowy G. M. (1) zauważyli w W. jadącego jako kierujący motorowerem marki A. bez tablic rejestracyjnych R. C., który wjeżdżał na przeciwny dla swego kierunku jazdy pas ruchu, przed jadące z naprzeciwka pojazdy. Wymienionego zatrzymano do kontroli drogowej, podczas której okazało się, że jechał on pojazdem niedopuszczonym do ruchu, a przy tym nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, to jest polisy OC i dowodu rejestracyjnego pojazdu; nadto - kontrolujący go funkcjonariusze wyczuli odeń woń alkoholu. Z uwagi na tę okoliczność został przebadany urządzeniem alcoblow z wynikiem pozytywnym, dlatego też następnie został on dowieziony na badania stanu trzeźwości do budynku Komisariatu Policji w S. i poddany takowemu badaniu na urządzeniu Alkometr A2.0, które to wykazało w dwu badaniach, przeprowadzonych w odstępach kilku minut, iż w litrze wydychanego przezeń powietrza zawarte jest 1,58 i 1,56 mg alkoholu etylowego i tym samym znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód** : zeznania świadka G. M. – k. 4v; protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji – k. 2-3/

R. C. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 20 grudnia 2007 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 850/07 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a także orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T na okres 3 lat i świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych, a także wyrokiem Sądu Rejonowego Łukowie z dnia 20 września 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 395/11 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat; nadto – wobec wymienionego orzeczono karę grzywny w ilości wymiarze 80 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku zarządzone wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności, którą odbywał on w zakładzie Karnym w S. w okresie od 8 listopada do 19 grudnia 2013 roku, kiedy to postanowieniem tamtejszego Sądu Okręgowego udzielono mu zgody na odbywanie jej w systemie dozoru elektronicznego. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 września 2014 roku uchylono zgodę na wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. R. C. był ponadto karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 679/12 za przestępstwo z art. 244 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; nadto – wobec wymienionego orzeczono karę grzywny w ilości wymiarze 60 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych oraz wyrokiem tegoż Sądu z dnia 9 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 781/14 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, orzeczono też wobec niego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

/ **dowód**: dane o karalności – k. 14-16, 33-34; odpis wyroku II K 781/14 SR w Łukowie – k. 6; odpis wyroku II K 679/12 SR w Łukowie – k. 7; odpis wyroku II K 395/11 SR w Łukowie – k. 8; odpis wyroku XI Ka 1017/11 SO w Lublinie - k. 9; opinia o skazanym - k. 31-32; wydruk z systemu (...) k. 37-38/

R. C. ma 40 lat, posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest mechanizatorem maszyn rolniczych, prowadzi własne gospodarstwo rolne o powierzchni 58 ha i utrzymuje się z uzyskiwanych zeń dochodów w wysokości

1000 złotych miesięcznie; jest on rozwiedziony, ma dwoje dzieci w wieku 11 i 12 lat. Oprócz gospodarstwa wraz z zabudowaniami i podstawowego sprzętu rolniczego nie posiada majątku większej wartości. Jak wyżej wspomniano oskarżony był karany sędownie za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i z art. 244 k.k.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 21; dane o stanie majątkowym – k. 22; dane o karalności – k. 14-16, 33-34/

Oskarżony nie stawiał się na rozprawie pomimo prawidłowego powiadomienia go o jej terminie wezwania i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa. W tej sytuacji przeprowadzono rozprawę zaocznie. W jej trakcie odczytano protokół wyjaśnień oskarżonego złożony w toku postępowania przygotowawczego, w którym nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień, stwierdzając jedynie, że nie jechał tym skuterem, ale obok niego stał. Sąd nie dał wiary temu oświadczeniu, albowiem pozostaje ono w sprzeczności z zeznaniami świadka, na których oparto się ustalając stan faktycznych w sprawie oraz z dowodami z dokumentów.

Zeznania świadka G. M. (1) – funkcjonariusza Policji przeprowadzającego kontrolę drogową w sposób szczegółowy opisują zarówno okoliczności samego zdarzenia, tj. jazdę przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej, a także przebieg owej kontroli, w tym też i wygląd oraz zachowanie oskarżonego. Stanowią one dość szczegółową relację z przebiegu tych czynności, pozbawioną emocji i zeznania te Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem są one spójne, logiczne, pochodzą od osoby pełniącej funkcję publiczną, cieszącej się dobrą opinią, która nie miała żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych. Niewątpliwie znaczenie miała też świadomość tego świadka w zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, która jest wyższa niżli przeciętnego obywatela i z pewnością stanowiła barierę przed złożeniem przezeń zeznań niezgodnych z prawdą.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów dotyczących badania stanu trzeźwości oskarżonego i jego osoby oraz jego uprzedniej karalności, zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W świetle wszystkich opisanych powyżej, przeprowadzonych w sprawie dowodów, a także mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dlań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i - mając głównie na względzie treść zeznań funkcjonariusza Policji - odmówił przyznania im waloru wiarygodności.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

R. C. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przestępstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie z definicją z art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa należące do tego samego rodzaju, czyli np. przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W dniu 18 maja 2015 roku weszła w życie wprowadzona ustawą z dnia 20 marca 2015 roku nowelizacja Kodeksu karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541), na mocy której to, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. po zmianie, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 16 czerwca 2015 roku w W., powiatu Ł., województwa (...) prowadził na drodze publicznej motorower marki A. o nr VIN (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 20 września 2011 roku w sprawie IIK 395/11 i z dnia 9 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 781/14, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. wymierzył R. C. za popełnione przestępstwo karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, jak również co do tego, że czyni to będąc wcześniej uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Ponadto - wymieniony dopuścił się tego czynu w nieco ponad 2 miesiące od poprzedniego wyroku skazującego, jakim orzeczono wobec niego karę za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i miał pełną świadomość tego, że jego zachowanie jest czynem zabronionym przez przepisy ustawy karnej. Dopuścił się go też w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym – skuterem znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego oraz przewożonych osób, przy czym czynił to - jak już wspomniano - z pełną świadomością.

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Równocześnie, mając na uwadze wszystkie okoliczności i motywy kierujące oskarżonym przy popełnieniu tego przestępstwa, tj. fakt znajdowania się w stanie nietrzeźwości i świadomość tegoż, uprzednią niejednokrotną karalność oskarżonego za tego rodzaju przestępstwo i popełnienie czynu w warunkach nie tylko quasi-recydywy określonej treścią przepisu art. 178a § 4 k.k., ale też recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i rozważania zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w kontekście treści art. 4 § 1 k.k. statuującego zasadę, że zmienione przepisy ustawy karnej stosuje się także w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie takiej zmiany, jednakże należy stosować ustawę poprzednio obowiązującą, o ile jest względniejsza dla sprawcy, czyli na zasadach sprzed dnia 1 lipca br., nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących.

Tym samym kara wymierzona R. C. jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzekł obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. nałożył na niego obowiązek uiszczenia całości kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 400 złotych, na którą to składają się poniesione w toku postępowania wydatki oraz opłata sądowa w kwocie 300 złotych.